

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput XI. Continuatur idem argumentum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

mihi cogitanti, *Minimus* è quinque Sanctis Angelis, qui morantur in dextro latere mei cubiculi, dixit: Soror, ego scribam, quidquid scribendum erit. Vehementer mirabar hanc promptitudinem, & asebam: Nequaquam, mi Domine, nequaquam id sicut. Institit rursum dicendo, scilicet habere, ubi dictata scriberet. Cumque ita concertaremus, effluxit nonnullum temporis, quia id summo conatu detrectabam, quoadusque me Deus, quemadmodum alias convevit, suavi efficacia compulit, ut verbis Angeli præberem assensum. Et postquam illi dixi, ut scriberet, dictavi ei epistolam ad Divinam Majestatem, quam mihi ipsemet Dominus conceptis verbis suggerebat. Absoluta epistolâ, quæ ab Angelo fuit scripta literis aureis & cæruleis, porrexit mihi chartam, ut illam subscriberem. Ego quasi atronita tergiversabar: sed Sanctus Angelus apprehendit meam manum, fecitq; ut eam scriberem. Expressa epistola verba, & modus subscriptionis est ad literam, prout hic à me apponuntur.

Tam vehemens & flagrans est effectus amoris, qui ardet in mea anima, meumque cor exurit, postquam illud vulneravisti forti & potenti, atque efficaci culpide ferri & clavi tua quadripartitæ, & in extremitatibus decussatae crucis, repræsentantis tua quinque vulnera, ut vivam moriendo, & vivendo moriar, utque mea anima te in Divina quadam caligine fruatur, & in te permaneat, perpetuò tibi unita.

+ *Ancilla Iesu Marina.* +

Angelus subito complicuit chartam, & postquam ipsam singillatim reliquis quatuor Angelis porrexit, atque aliquid cum ijs contulit, quod ego non intellexi, ascendit ad conspectum Dei: ubi vidi, quod se coram ea summa Majestate prostraverit;

tertioque chartam exosculatus illam tradidit in Divinas ipsius manus. Sulceppe Divina Majestas epistolam ex manu Angelis, quâ perfectâ dixit: Hæc Anima te subscribit ancillam Iesu, & ego sum illus Pater, atque Spiritus Sanctus ejusdem est Sponus. Quibus dictis eam tradidit Spirituali, & spiritualissimo ac divino modo, in quadam subtilissima materferente membranam candidioram nuc (era enim quiddam præstantissimum, quæ nihil in terra est comparabile) impelle ista ipsa verba, & sequentem hic adjundâ subscriptionem.

Accepi tuam epistolam; Anima, & tu hilarius sum tuis verbis, affectibus, animaque tui expressionibus. Dolores tu convertentur in perpetua gaudia, & Divina tua caligo in lumen & claritatem tenui, atq; tua fruitio, & unio cum Deo, in ipsiternam ejusdem Dei possessionem.

IS QUI SUM.

Deinde eccelem illam materiam, si hoc responsum erat impressum translatum Angelo, qui sese prosternendo, & epistolam hanc ter exosculando, sicut fecerat tradendo meam, abivit à conspectu Dei, venitque ad locum, in quo ego eram, ut ut ipsam mihi daret. Eram tota abiepta profundo, & reverentia pleno stupore, quod viderem hos Divini amoris excelsus & effectus. Extimui autem amplius, & nullatenus fui aula suscipere responsum, agnoscens me indignam, ut tam celestem rem attingerem. Quamvis autem Angelus instaret, ut responsum acceptarem, reluctabam, rogabamq; ipsum, ut illud dare Sancto meo Angelo Custodi; quod fecit, & is acceptum fervavit. Benedicte finis eternum Divina Majestas propter suas misericordias, Amen.

CAPUT XI.

Continuatur idem Argumentum.

Nsigillissime sunt gratiae, quas haec Anima mense Octobri & Novembri, Anno millesimo sexcentesimo vigesimo quarto, est conferata: Verum quia magnus Deus & Dominus noster amabilissimè suarum gratiarum prodigus, si creatura se gratam pro acceptis exhibeat, ac ad alias novas disponat, nullum statuit limitem in ijs praestandis; non desitit ab exhibendis ipsis majoribus hujusmodi beneficiis, efformando in eadem Virgine ardente charitatis Etnam, & celestem divinorum suorum amorum fornacem. Hinc vigesimā nonā Decembribus ejusdem anni, rursum ipsam vulneravit eo modo, qui ab illa referunt in quodam scripto sequentis tenoris.

Rogabam Deum die Dominicā, vigesimali nonā hujus, inter tertiam & quartam matutinam, ardens desiderio & incensis affectibus, ut mederetur malis, quæ comminabantur exortientia inter Principes Christianos bella; atque eodem desiderio compulsa mea anima exclamabat cū magna vehementia, invocando Deum, ajebatque: Ah mi Domine! Divina Majestas mihi respondit: Quid vis, Anima, quid petis? Erant hæc desideria tanta, & adeo ferventes affectus, ad obtinendam istam à Deo misericordiam, ut existimem disrumpendū fuisse meum peccatum, nisi mihi Ejusdem Majestas respondisset. Respondit verò mihi bis, quamvis ego neutrā vice quidquam ab eo petere sciverim: subito namque me occupabat quidem spiritualis somnus, quo velut respirabam à mea afflictione, quiescendo in Deo. Tertio tandem ipsum invocans, dum mihi responderet, quid vellem, sèque benevolum exhiberet ac benignum, quasi mihi non essem præfens (sicut mihi quandoque in hujusmodi occasionibus contingit) dixi: Volo Domine, ut mihi des omnia. His verbis, licet essent tam generalia, tantummodo significabam desiderium, quo tenebar, ut nulla anima periret, utque averteret mala, quæ ex istis bellis metuuntur. Dominus mihi cum amabili gravitate respondit: Bene est. Et cùm me sic toleraret, obdormivi quodammodo in ipso. Redij postea ad me,

Vidi igitur ex sacrīs vulneribus manum, lateris, & pedum, stillantem sanguinem, id quod meam animam permovit ad ingentem teneritudinem & commiserationem: Animadverti autem prodeentes quoque ex ipsis radios velut aureos, eum in modum, quo spectantur in ardente candela, dum visus corporeus est imbecillus; atque observavi, eos radios remanere in spatio intermedio, quin ad me pertingerent. Extimui ob hanc novitatem, iterumque supplex à Deo petij, ne me sineret decipi. Subito radij manuum, qui coauerant quasi ex auro, sanguine, & luce, ad me appropinquabant, cùmque mihi essent vicinissimi, conspexi in medio eorundem acutam cuspidem chalybeam. Natura timore perculta non defuit suo officio, & ego tota contremui. Utraque radiorum cuspis me vulneravit in palmis mearum manuum, atq; recedentibus statim his radib; & cuspidibus, adfuerunt radij è latere & pedibus, qui idem præstiterunt in pedibus meis & latere, ita ut radius pedis dexteri, in quo Christus Dominus habet vulnerum, feriret non pedem meum dextrum, sed

sed sinistrum. Tum meus spiritus penetratis his radijs, eisdem pertransivit, donec ingredetur in apertum illius Domini latutus, ubi fui intime unita amabilissimo Servatori nostro. Durante hac unione me Ejusdem Majestas duxit ad cœlum, in cuius limine, priusquam intrarem, vidi prodeuntem Beatissimam Trinitatem, quasi ad excipendum Christum JESUM Dominum nostrum, qui protulit hæc verba : Ecce adduco illam mecum unitam. Atq; tum mihi disparuit ea figura Christi crucifixi, vidique ipsum in illa specie, in qua alias à me conspicí solet. Ibi me sibi univerunt Divinæ tres Personæ, & illuminaverunt, ut intelligerem illud altissimum mysterium, cognoscendo distinctionem Personarum, ac Divinæ naturæ unitatem, & quomodo licet tres sint Personæ, non sit tamen nisi unus Deus. Vidi deinde meam animam ita sicut alias constitutam, velut imersam in eodem Deo, quamquam nunc in longè superiori gradu. Frustra sum juxta mensuram meæ exigua capacitas eorum & supremo bono, quoadusque mihi restituta, me reperi in meo angulo. Deus sit semper benedictus.

Alij admirabiles modi, quibus Christus Dominus hanc magnam servam Dei participem redditit suorum tametsi occultorum vulnerum fuerunt alibi relati. Nunc tantum agimus de sagittis amoris, & quasi chalybe duratis cupidibus, quibus Deus pectus illud transfixit, in quo nova in dies suscitabat amoris incendia, qua bis annis, de quibus scribo, fuerunt frequentissima. Recensui hujusmodi eventum pertinentem ad annum millesimum sexcentum vigesimum quartum. De anno subsequente sic loquitur.

Contulit mihi Deus, ex sua bonitate ingens lumen, ad agnoscendos hostes animæ, & obstacula impeditia profectum ipsius, atque salutem. Ita excitavit in meo corde vehementes affectus & ferventia desideria, ad ea omnia superanda, & complectendum solum Deum, ipsumque in rebus omnibus querendum. Conspexi drepente Personam Spiritus Sancti, qui me, exhibendo mihi specialia amoris indicia, vocabat, & invitabat, ut secum abirem. Stringebat, ac Verbum æternum. Dico

Abivi, quia non potui resistere. Paulò post ad me venit, quidam Sanctus Angelus, singulari conspicuus modestia, ferens in sua manu baculum instar pedi episcopali dixitque mihi : Anima, accipe hunc baculum, quem tibi adorandæ Persona Spiritus Sancti mittit, ut eo non solùm recretur tuus spiritus, sed etiam natura corroboretur, & evadat validior ac vegetior, eoque mihi tradito discessit. Erat baculus prædictus eâ virtute, de qua Angelus fuerit locutus, & mea anima, prætereaque portio naturalis illam bene est experta : eum enim pessimum datas habuisse viras, statim me sensi magis robustam, & vividam. Non dixerò, cujus materie fuerit is baculus, & quidem videbatur esse cooperatus rotis, unanq; confectus ex pretiosis metallis, & doriferis compositionibus. Interea fuipinquiūs adducta ad Divinam Majestatem, & non vidi præter Sacrafanciam Personam Spiritus Sancti, qui me exceptum magna affabilitate, & exhibitione amoris mandavite, ut sibi aliquid offerrem. Ego illi obruli baculum, mihi ab Ejusdem Majestate donatum, quem in meo manu tenebam. Acceptavit illum, valde sibi in eo complacens, morèq; humano applicabat suo vultui, & olfaciebat. Tum conspexi Divinam Personam Verbi atque me etiam, paria præbendo dilectionis indicia, est allocuta, & dixit mihi, ut ibi quoque aliquid darem. Domine mihi sibi, nihil habeo : sum enim pauperum. Si quidpiam haberem, quālibet libenter tibi totum offerrem. Et ille benignè respondit : Ergo mihi nihil dabis, qui tu causâ sum factus Homo, & assumptus tuatur humanâ, pro te redimenda dedi meum sanguinem ac vitam ? Erubui, & petij, quod ante dixeram. Impone me manum, subjunxit Dominus, in ramum finum : invenies enim, quod mihi possit donare. Imposui illam, & exenti quādam quasi medianam lunam, seu aurum dilema, quod obruli Domino, & ipse iudicabit, magnam præ se ferendo complaciatam. Postmodum se mihi manifestave, Sanctissima Persona Patris, qui me vocabat, ac Verbum æternum. Dico

bat magnus Dominus, ut sibi quidpiam darem, eò quod ipse mihi dedit let suum Filium, ut pro me Homo fieret. Jussit me pariter inficere manum in sinum, ubi reperi aureum globulum, qui, licet fuerit exiguis, habebat tamen in se delineatum totum mundum, & omnia eo contenta.

Eo momento prodierunt ex tribus Divinis Personis radij, instar sagittarum, quae penetraverunt meam animam, & Dominus dixit: Vulneravi te meis fortibus, potentibus, & efficacibus sagitis. Passa sum deliquium, & sensi contractas naturæ vires, ideoque concidi in brachia meorum Dominorum Angelorum, qui mihi aderant, occupata à somno spirituali, quem sape exposui. Postquam ex eo ad me redij, reperi me in meo angulo, ubi mihi fuit indicatum, quod baculus, & ipsius ornatus significaverint gratiæ Spiritus Sancti, ejusdemque dona, per quæ præparat, confortat, & corroborat animam; Diadema vero, humanitatem Christi Domini, & illius merita, nec non redundantes ex ipsis in nos fructus; globus aureus, seu mundus in compendium redactus, Essentiam Dei omnia replentem, & Divina ipsius attributa, quibus universa gubernat. Illuminavit me quoque Deus, ut cognoscerem, quid ad honorem Divinæ Majestatis in singulis ijs oblationibus præstiterim, præsentim per affectum, quem habui, ut illi donarem totum mundum, si esset meus. Ipsum oro, ut convenienter serviverim, deincepsque serviam, & sit benedictus in æternum, Amen.

Violentior fuit sagitta amoris, quæ illam idem Dominus saucivit decimâ nonâ Januarij, Anno millesimo sexcentesimo vigesimo septimo: id quod ipsa his verbis recenset.

Feriâ tertâ, decimâ nonâ hujus, dum ardenter desiderarem placere Deo, ipsumque ex intimo corde meo invocarem, vidi Beatissimam Trinitatem, ex qua procedebant maximi splendores: inter quos prodidit ardens sagitta, in cuius cuspide apparabat color quasi chalybis. Evibrata tendebat rectâ ad meum cor, & ingressa pectus pertransivit illud usque ad dorsum, tanto cum dolore & cruciatu, ut etiam sequenti capite videbimus.

Vita Mar. de Escob. Pars II.

G

CAPUT

natura fuerit notabiliter immutata. Passa illum fui toto eo die, & sequenti veherenter torquebar, extendentibus se quibusdam velut radijs per totum pectus, dorsum, & brachia, mihiq; ingentem afferentibus molestiam; donec nocte subsequentis diei, qui erat sacer Sancto Sebastiano, vidi Majestatem J E S U Christi Domini nostri, alloquentis Sanctos quosdam Angelos sibi assistentes: dixit illis, ut supponerent suaviter meo capiti suas manus, in quibus quiescerem. Et drepente me, ignoro qualiter (neque enim vidi, quod Sancti Angeli ad me accesserent) deprehendi esse vestitam, atque corram eo Domino, qui procul distabat ab eo loco, in quo ego fueram. Ibi me corram ipsius conspectu prostravi, & adoravi illum, statimq; concidi tanquam mortua, sicut accidere solet patienti deliquium, & S. Angeli suppulerunt capiti meo manus. In his tantillum quevi, uelq; dum Majestas J E s u Christi Domini nostri, surgens è sua fede, evulxit sagitam, quæ transfixu habebam pectus, tactoq; meo capite me refocillavit & confortavit, ablata acerbitate doloris, quem patiebar, quamvis aliquæ illius reliquæ superfuerint in manibus, & alijs corporis partibus. Ita aliquamdiu aballicata mansi à sensibus, donec desinente mysterio mihi fui restituta. Deus sit benedictus.

Etiam in morbis merè corporalibus, quem admodum legimus in Evangelio, Christus Dominus interdum solebat quasi sensim reddere sanitatem, non ob defectum Omnipotentia, cum sit Homo-Deus; verum ut ex spatio temporis clarius agnosceretur beneficium, quo integræ differebatur curatio, vel ob alia mysteria. Ultræ ratio magis urget in curandis doloribus mysticis, de quibus hoc loco agimus. Ac proinde non est mirum, Divinum Medicum permisisse, ut hac Virgo aliquas pateretur præteriti doloris reliquias.

Advertendum est, ab his divinis sagittis dolori, quem adferunt, tantam quandoq; admisceri suavitatem, ut anima ægrè ferat, se ab eo dulcissimo dolore, & illâ suavitate, quæ affligitur, liberari. Extant aliqua hujus rei exempla in libris mysticis, cuiusmodi est, quod nunc sequenti capite videbimus.